

Tiedonantajalaisten ja K-linjan harjoittama sorto Suomessa

Kustannusosakeyhtiö Tammi on nyt aloittanut keräämään ”Mustaa kirjaa” taistolaisten rötöksistä niiltä ajoilta kun he olivat voimissaan 70-luvulla. Myös on ollut keskustelua jonkinlaisen totuuskomission asettamisesta Suomeen suomettumisen ajan maanpetoksellisen toiminnan ja muiden vääryyksien esiin vetämiseksi, niin kuin Itä-Euroopan maissakin on tehty. Itä-Saksan vakoilijoita on alkanut paljastua – kuinkahan paljon sitten oli KGB:n vakoilijoita? Tämä on erittäin myönteistä kehitystä ja omalta osaltani voin joitakin asioita tähän liittää.

Rauhanpuolustajat ja Vietnam-seura Vietnam-liikettä hajottamassa

Rauhanpuolustajat ry toimi aina Neuvostoliiton linjaa myötäillen. Kun yritimme, 60-luvun radikaalit, uusvasemmistolaiset ja maolaiset, solidaarisuusliikkeitä rakentaa, aina rauhanpuolustajat olivat niskassa. Räikeimmin tämä tuli esiin Vietnam-liikkeen hajottamisessa.

FNL-komitea oli saanut mahtavan jalansijan Suomessa, monella paikkakunnalla oli aktiivisia järjestöjä ja ”Vietnam-voittaa” -lehti levisi monien tuhansien painoksena. Tämä ei miellyttänyt tiedonantajalaisia, koska Vietnam-liike oli maolaisten johdossa. He keksivät perustaa Suomi-Vietnam seuran, jonka linja Vietnamin tukemisessa oli taas tietysti NL:n linjaa myötäilevä. Tämä liike väellä ja voimalla vei sitten jalat alta FNL-komiteoilta^[1] ja niiden oli pakko lopettaa toimintansa. Tämä oli hajottavaa, sillä nämä seurat olisivat aivan hyvin voineet toimia yhteistyössä, mutta tämä ei Rauhanpuolustajille sopinut. Tämä hajotustoiminta on dokumentoitavissa Rauhanpuolustajien ja FNL-komiteoiden pöytäkirjoista.

Maolaisen liikkeen hajottaminen ja marginaaliin ajaminen

Kuten todettu, Jaakko Laakso tiettävästi koordinoi tiedonantajalaisten maolaisten vastaista toimintaa. Mitä kaikkea he ovat tehneet, sitä en voi tietää, mutta se on tutkittavissa. Tiedetään, että maolaisista puhuttaessa neuvostoliittolaiset olivat suoraan kysyneet: ”Mitä te aiotte heille oikein tehdä?”^[2] elikkä olivat ilmeisen

valmiita tarjoamaan myös teknillistä apua, mitä varmasti oli siellä olemassa kun tiedämme heidän keinovalikoimansa salaisessa poliisissa.

Henkilökohtainen sorto

On tiedossa, että joitakin saarislaisia johtajia häirittiin puhelinterrorilla. Puhelinterrori eräässä tapauksessa johti itsemurhaan^[3]. Myös kaikenlaisia junttauksia järjestöissä harrastettiin, mikä kuulemma oli Taisto Sinisalon erikoisalaa jo aikaisemmilta ajoilta.

Maolaisessa liikkeessä yllättävän moni tuli mielisairaaksi tai sortui juoppouteen. Muutama kuolintapauskin on, mutta ne lienevät luonnollisia. On vaikea sanoa, onko tapahtunut konkreettisia rikoksia, kuitenkin tiedetään että teknologia ja tietotaito mielisairaaksi tekemiseen ja leimaamiseen NL:ssa oli, ja NL:ssa kaikkea sellaista harrastettiin. Voidaan tietysti väittää, että sairastumiset johtuivat siitä, että maolaisiin valikoitunut joukko oli jo etukäteen enemmän sairastumisaltista kuin väestö yleensä, muttei tällaiseen mitään selviä syitä ole olemassa. Itse asiassa aloittelin aikanani psykologian opiskelun yhteydessä tutkimusta maolaisten ja muiden radikaalien yhteiskunnallisesta taustasta ja mielipiteiden yhteyksistä psykologisiin muuttujiin, ja konsultoinkin jotakin tällaista tutkimusta, niin että tällaisia tutkimuksia on varmaankin löydettävissä käyttäytymistieteiden laitoksilta^[4].

Poliittisia murhia, ei varsinaisia murhia, vaan poliittisia ”murhia” ja poliittisia itsemurhia ja sortoa virkoihin pääsyissä tai vastaavissa tapahtui muillekin kuin maolaisille aivan varmasti.

Tämähän asia on varsin laajasti Suomessa tiedossa. Kukaan ei suomettumisen aikana päässyt korkeisiin poliittisiin tai muihin virkoihin tai asemaan, jos ei ensin kumartanut Kekkoselle tai NL:lle. Ritva Santavuoren kirjassa^[5] kuvataan varsin eloisesti, kuinka tämä maan tapa korruptoi myös huomattavasti Suomen liike-elämän johtoa ja kuinka tämä mädännäisyys vaikuttaa vieläkin.

Tunnelma 70- ja 80-luvulla oli monta kertaa, että jotakin jopa asuntoon käyvää vahtaamista ja terrorisointia oli aina välillä tapahtumassa, vaikka selviä näyttöjä siitä ei koskaan saanut ja siitä puhuminen olisi vain johtanut vainoharhaiseksi leimaantumiseen, mikä minulle joka tapauksessa tapahtuikin jo 74 lähtien, koska olin aluksi oikeasti sairas. Tämä ei välttämättä ollut tiedonantajalaisten toimintaa vaan yhtä hyvin valtiollista toimintaa.

Poliittinen toimintakin oli osittain maanalaista, käytiin salakielellä, non-verbaalisella viestinnällä, symbolisilla teoilla jne; häissä ja hautajaisissa ja muissa juhlissa ja tavallisissa kokoontumisissa ja tapaamisissa oli välillä tuskallista olla, kun ei oikein tiennyt koskaan mistä varsinaisesti keskusteltiin ja mitä asioita

oikein hoidettiin, kun itse olin aina toiminnan julkisella puolella enkä ollut enää johtotehtävissä.

[1] FNL-komiteoiden olisi silti muutenkin pitänyt tässä vaiheessa muuttaa nimensä, koska Vietnamin oli jo perustettu kaikkien kansanryhmien uusi yhteisrintama, jossa FNL oli vain yksi jäsen.

[2] Tämän on Kari Varis kertonut, en tiedä mistä lähteestä hän sitten oli sen kuullut. Tämä olisi ilmeisen tärkeää tietää nyt sitten kun asioita aletaan tutkia.

[3] Tämä voidaan dokumentoida SKP:n keskuskomitean jäsenten kohtaloita tutkimalla.

[4] Tutkimusten pohjalta näytti siltä, että saarislaisten opiskelijoiden joukoissa suurin osa oli työläisperheiden tai ennestään vasemmistolaisten perheiden lapsia, tiedonantajalaisten joukossa oli suurin osa vasemmistolaistuneita porvarisperheiden lapsia sekä jonkin verran nimenomaan SKP:n ja SKDL:n aktiivisten työntekijöiden lapsia, mutta maolaiset olivat pääasiassa vasemmistolaistuneita porvarisperheiden lapsia vaikka muitakin oli. Tämä on tietysti vain lyhennelmä tuloksista.

[5] Ritva Santavuori: ”Rouva syyttäjä ja Mafian lait” Edita, Helsinki 2000. (Ritva on serkkuni Usko Santavuoren vaimo)